

ZONDAG 12.

Verklaring van de naam Christus.

In de kennis van de Middelaar of Zaligmaker bestaat het eeuwige leven, Jes. 53 : 11, Joh. 17 : 3, Wij kunnen Hem niet kennen, of wij moeten althans eerst de namen weten, waardoor Hij van anderen onderscheiden wordt. Deze namen zijn tweeërlei: 1. de *Voor naam*, n.l. Jezus; welke naam verklaard is in de vorige Zondagsafdeling. 2. De *Toenaam*, n.l. Christus, waarover in deze afdeling gehandeld wordt. En aangezien degenen, die in deze Middelaar en Zaligmaker geloven, naar deze toenaam van Christus ook *Christenen* genoemd worden, daarom wordt hier tevens die naam verklaard. Er worden in deze Zondagsafdeling dus twee zaken onderwezen: 1. Waarom de Zoon van God Christus genoemd wordt, Vraag 31; 2. waarom de gelovigen naar Hem Christenen genoemd worden, Vraag 32.

Vraag 31: Waarom wordt Hij Christus, dat is: Gezalfde, genoemd?

Antwoord: Omdat Hij van God de Vader verordineerd d), en met de Heilige Geest gezalfd b) is tot onze hoogste Profeet en Leraar c), Die ons de verborgen raad en wil van God, inzake onze verlossing volkomen geopenbaard heeft d), en tot onze enige Hogepriester e), Die ons met de enige offerande Zijns lichaams verlost heeft, en voor ons met Zijn gebed steeds intreedt bij de Vader f); en tot onze eeuwige Koning, Die ons met Zijn Woord en Geest regeert, en ons bij de verworven verlossing beschut en bewaart g).

1. Matth. 1 : 16; 16 : 16, Joh. 6 : 69; 1 : 42.
2. Jes. 61 : 1, Luk. 4 : 18, Ps. 45 : 8, Hebr. 1 : 9, Hand. 10 : 38.
3. Deut. 18 : 15, Hand. 3 : 22; 7 : 37, Matth. 17 : 5; 23 : 8.
4. Johs. 1 : 18; 15 : 15; 17 : 6, Matth. 11 : 27.
5. Ps. 110 : 4, Hebr. 7 : 21; 10 : 2.
6. Rom. 8 : 34; 5 : 9v., Ef. 5 : 2, Hebr. 7 : 25, 1 Joh. 2 : 1.
7. Ps. 2 : 6, Zach. 9 : 9, Luk. 1 : 33, Matth. 28 : 18, Joh. 10 : 28; 18 : 36v.

Verklaring van Vraag 31.

Zoals Jezus de naam is van de Middelaar, zo Christus Zijn toenaam. Beide namen kreeg Hij vanwege Zijn ambt. De naam *Christus* heeft Hij onder het Nieuwe Testament gekregen, maar de andere zowel onder het Oude als Nieuwe. En wat Zijn ambt betreft, dit wordt door de naam Jezus niet met zoveel nadruk aangeduid, maar dat wordt door de toenaam veel duidelijker uitgedrukt. Want *Christus* betekent een gezalfde, naar het Griekse woord *chrió*; en van het Hebreeuwse woord „*maschach*”, d.w.z. hij heeft gezalfd, ontstond het woord „*Meschiach*”, dat veelal *Messias*, d.i. Gezalfde betekent. De Middelaar is *Jezus*, de Zaligmaker, en wel zó, dat Hij tevens de *Christus*, d.w.z. de Gezalfde is, daar Hij het ambt van gezalfde bekleedt. Dit ambt bestaat uit drie delen, n.l. uit Zijn profetisch, priesterlijk en koninklijk ambt. Want onder het Oude Testament werden op Gods aanwijzing deze drie soorten mensen gezalfd. Zo worden dus deze drie delen of

bedieningen van de Middelaar door die éne titel „*Christus*” uitgedrukt; en wel om deze drieërlei ambten - en niet slechts om één - heet de Middelaar steeds in de Schrift *Messias* of *Christus*. Want Hij wordt doorgaans voorgesteld als Profeet, Priester en Koning

En het is buiten kijf, dat de profeten, priesters en koningen van het Oude Testament door hun zalving voorbeelden waren van de Messias. Dus besluit men hieruit, dat - aangezien Gods Zoon, Die de Middelaar is, een Profeet, Priester en Koning van Zijn gemeente zijn zou en een Gezalfde genoemd wordt - Hij zulks om deze drie titels gezegd wordt te zijn. Want Wie een Profeet, Priester en Koning is, en Gezalfde genoemd wordt, Die wordt om deze drie ambten zo genoemd.

Aangezien onze Zaligmaker Christus, d.w.z. Gezalfde genoemd wordt, en Hij het ambt van een Gezalfde bekleedt, moet men in het kort nagaan:

1. Wat Christus' zalving betekent, of: in hoever Christus gezalfd is, en Gezalfde genoemd wordt.
2. Welke het profetisch ambt van Christus is;
3. welke Zijn priesterlijk, en
4. welke Zijn koninklijk ambt is.

1. Wat Christus' zalving betekent; of: in hoever Christus de Gezalfde is, en Hij zó genoemd wordt.

De zalving was onder het Oude Testament een ceremonie, waardoor drie soorten personen, n.l. profeten, priesters en koningen in hun ambt gesteld en ingehuldigd werden; en daartoe werden zij gezalfd met olie, die of een bijzondere of een algemene olie was.

Bastingius. Zo werd Eliza als profeet gezalfd door Elia, 1 Kon. 19 : 16; Akon de hogepriester en diens zonen door Mozes, Ex. 29 en 31; koning Saul en David door Samuël, en koning Salomo door Zadok de priester, en door Nathan de profeet, 1 Sam. 10 : 1 en 16 : 12, 2 Kon. 1 : 34 en 39). Deze zalving betekende enerzijds de verordining of roeping tot het ambt, en anderzijds de mededeling van de gaven, die hun van node waren, om zo'n gewichtig ambt, als hun opgelegd was, te kunnen vervullen. Dus was de uiterlijke zalving een teken van de innerlijke.

De vergelijking en overéénkomst van het teken met de betekende zaak was deze, dat zoals de olie de lichamen en verdroogde leden vet en smeug, maakt, verkwikt en vastmaakt, zodat ze niet gebroken worden, wanneer men ze buigt; en de mensen vlug en vaardig maakt om hun werk te volvoeren: zó maakt de Heilige Geest ook ons, die van nature onbekwaam zijn om enig ding te doen, dat Gode aangenaam is, vaardig en bekwaam tot zulke werken, die Gode behagen; ja, Hij geeft ons kracht om volvaardig en gewillig de ambten te vervullen, die God ons heeft opgelegd. Vanwege deze zalving waren vroeger alle profeten, priesters en koningen typen en voorbeelden van de enige gezalfde Messias, Die de enige Leraar, Priester en Koning zijn zou van Zijn gemeente, en alle gaven op het allervolmaaktst, overvloedigst en voortreffelijkst bezitten zou.

De zalving van Jezus Christus bestaat in Zijn verordining tot het ambt van hoogste Profeet, Priester en Koning der Gemeente, en in de volle schenking der gaven des Heiligen Geestes, zonder mate.

1. Over de *verordining tot het ambt* van de Gezalfde spreken de volgende teksten: Joh. 7 : 28: „Ik ben van Mijzelven niet gekomen, maar Hij is waarachtig Die Mij gezonden heeft”; Deut. 18 : 15, Hand. 3 : 22: „Want Mozes heeft tot de

vaderen gezegd: De Heere uw God zal u een Profeet verwekken uit uw broederen gelijk mij; Dien zult gij horen in alles wat Hij tot u spreken zal"; Hebr. 5 : 5: „Christus heeft Zichzelf niet verheerlijkt om Hogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd"; Ps. 110: 4: „De HEERE heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening Melchizédeks"; Hebr. 7 : 1: „Want deze Melchizédek was koning van Salem, een priester des Allerhoogsten Gods", en Joh. 18 : 37: „Gij zegt dat Ik een Koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik der waarheid getuigenis geven zou."

2. Over de *schenking des Heiligen Geestes*: Joh. 3 : 34: „Want Dien God gezonden heeft, Die spreekt de woorden Gods; want God geeft Hem den Geest niet met mate"; Ps. 45 : 8, en Hebr. 1 : 9: „Gij hebt rechtvaardigheid liefgehad en ongerechtigheid gehaat; daarom heeft U, o God, Uw God gezalfd met olie der vreugde boven uw medegenoten."

Deze zalving behoort tot *de ganse Persoon van Christus*, naar Zijn beide naturen; maar niet op dezelfde manier. Want naar de menselijke natuur wordt Hij gezalfd met de Heilige Geest, en wel zonder mate, op het aller-uitnemendste boven Zijn medegenoten, d.w.z. boven Engelen, mensen, ja alle schepselen. Naar de Goddelijke natuur zalft Hij Zijn menselijke natuur én alle uitverkorenen. Want Hij is zó gezalfd, dat Hij ook Degene is, Die Zelf zalft, d.w.z. de waarachtige God. Daarom wordt de zalving, voor zover zij de schenking van de gaven betekent, aan Christus alleen toegekend naar Zijn menselijke natuur; maar voor zover ze ook de verordining tot het ambt van Gezalfd betekent, komt ze aan beide naturen van Christus toe, aangezien Hij naar beide (naturen) Middelaar zijn moest.

Nu volgen enkele bezwaren, die zich gemakkelijk laten weerleggen op grond van hetgeen pas gezegd werd.

Tegenwerping 1. Men leest nergens in de Schrift, dat Jezus gezalfd is. *Antwoord.* Hij is ook niet gezalfd met een uiterlijke ceremonie of als een voorbeeld, maar geestelijk en daadwerkelijk, d.w.z.: Hij heeft de zaak zelf ontvangen en gehad, die door de uiterlijke ceremonie der zalving aangeduid wordt, n.l. de Heilige Geest en het ambt van Gezalfd, zoals blijkt uit Jes. 61 : 1: „De Geest des Heeren HEEREN is op Mij, omdat de HEERE Mij gezalfd heeft", en uit de reeds aangehaalde teksten, zoals Ps. 45, Hebr. 1 : 3 en Joh. 3 : 34. Want Hij behoefde geen priesterschap of koningschap te aanvaarden, die voorbeelden waren van een ander, maar een geestelijk, en één, dat reeds te voren door de afbeelding van anderen afgebeeld was. Daarom was het nodig, dat zoals Zijn priesterschap en koningschap was, evenzo Zijn zalving zijn zou, n.l. niet een uiterlijk teken, maar een zalving, die reeds betekend was; niet een voorbeeld, maar door de voorbeelden betekend; geen uiterlijk, maar een geestelijk priesterschap en koningschap, opdat er overeenkomst en vergelijking zou zijn tussen het ambt en de zalving. En van zulk een zalving van Christus spreekt de Schrift in beide Testamenten.

Tegenwerping 2. Al zou men toegeven, dat Hij op zulk een wijze Gezalfd genoemd wordt, dan nog schijnt Hij niet gezalfd te kunnen worden, omdat Hij God is. Want God kan niet gezalfd worden.

Antwoord. Wij geven toe, dat Christus niet gezalfd kan worden met gaven ten opzichte van Zijn Godheid.

1. Want aan de Godheid kan geen wijsheid, rechtvaardigheid, macht of andere

gaven toegevoegd worden.

2. Omdat de Heilige Geest Christus naar Zijn Godheid, niet minder toekomt dan de Vader. Daarom, zoals niemand de geest gegeven kan worden, die hij al heeft, evenmin kan iemand aan God de Geest geven, Die Hem toebehoort, en uit Hem, ja Zijn eigendom is.

Aanhoudend bezwaar. Indien Christus niet naar Zijn Godheid gezalfd kon worden, dan moet Hij alleen Profeet, Priester en Koning, d.w.z. Middelaar zijn naar Zijn mensheid. Want naar de natuur, waarnaar Hij gezalfd kon worden, alleen naar die natuur is Hij de Middelaar. Hij kon uitsluitend naar Zijn mensheid gezalfd worden, dus is Hij daarnaar alleen de Middelaar.

Antwoord. Aangezien de zalving (zoals al eerder opgemerkt werd) niet alleen de mededeling van de gaven des Heiligen Geestes in zich bevat, maar ook de verordining tot het Middelaarsambt - hoewel alleen de mensheid de Heilige Geest ontvangen kan - wordt daarom Christus' Godheid niet uitgesloten van de zalving, omdat deze verordining ook aan de Godheid toegekend wordt.

Wanneer er gezegd wordt, dat Christus niet naar Zijn Godheid gezalfd kan worden, dan wordt dat verstaan van het éne deel der zalving, n.l. van de mededeling der gaven. En Christus is Middelaar niet alleen naar het éne deel der zalving, maar naar beide delen. Want naar Zijn Godheid is Hij alleen verordineerd tot het ambt; doch naar Zijn mensheid is Hij én verordineerd én bekwaam gemaakt. Dus is Hij naar beide naturen gezalfd, en naar beide (naturen) ook Middelaar.

Het antwoord zal nog duidelijker zijn, wanneer men deze reden ontkennderwijs als volgt voorstelt: naar welke natuur Christus niet gezalfd is, noch door verordining noch door het ontvangen der gaven: naar die natuur is Hij geen Middelaar. Naar Zijn Godheid is Hij niet gezalfd, wat betreft het, ontvangen der gaven; maar wel wat betreft de voorverordining tot het ambt. Want de Godheid kan niet gezalfd worden, en heeft ook niet de ontvangst der gaven nodig, aangezien Zij uit zichzelf volkomen is, en door haar eigen krachten voldoende voorzien is, om het Middelaarsambt te vervullen. Maar Zij kon gezalfd worden met de eeuwige verordining van deze Persoon, Die het Woord is, tot het verlossings-ambt, zoals de Schrift ons leert. Dus blijft vaststaan, dat Christus gezalfd is ten opzichte van Zijn beide naturen, hoewel op verschillende wijze. En derhalve is Hij ook ten opzicht van beide naturen Profeet, Priester en Koning van Zijn Kerk, en draagt Hij het ambt van Middelaar ook naar beide naturen. Op dit punt dienen de eenvoudigen twee regels in acht te nemen.

De eigenschappen van de éne natuur van de Middelaar worden aan de gehele Persoon toegeschreven door een oneigenlijke spreekwijze, die bij de oudvaders heet: „de mededeling der eigenschappen” („*Communicatio idiomatum*” genoemd). Maar men dient dit alleen te verstaan ten opzichte van die natuur, waaraan deze eigenschappen toebehooren; b.v. *God wordt geboren, lijdt en sterft*, n.l. naar Zijn mensheid. De Mens Christus is almachtig, eeuwig, alomtegenwoordig, n.l. naar Zijn Godheid.

Maar de namen van het ambt des Middelaars worden aan de gehele Persoon toegekend ten opzichte van beide naturen; terwijl intussen elke natuur haar eigenschappen behoudt en het verschil in werkingen. Want om het ambt van Middelaar te vervullen, wordt zowel de Goddelijke als menselijke natuur vereist, en haar beider werkingen, zodat elke natuur haar eigen werk verricht, dat haar te doen staat; echter zó, dat zij onderling steeds gemeenschap hebben en bewaren.

2. *Wat Christus' profetisch ambt is.*

Nu volgt een korte uiteenzetting van het drieërlei ambt, waartoe Christus gezalfd is. Vooraf moet men echter eerst weten, wat een profeet, een priester en koning is. Dit kan men weten uit de, delen van het ambt, dat zij bedienen. Eerst dan iets over het profetisch ambt.

Het woord *profeet* komt van een *Grieks* woord *prophèmi*, d.w.z.: *ik zeg vooruit*; of: ik verkondig toekomstige dingen. Een profeet is in het algemeen iemand, die van God geroepen is, om de mensen Zijn wil bekend te maken en uit te leggen aangaande de dingen, die aanwezig of toekomstig zijn. Want anders zouden de mensen die wil niet kunnen kennen.

Een profeet is een dienaar Of het hoofd van de profeten. De profeten die dienaars zijn, komen zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament voor. De profeten uit het Nieuwe Testament zijn ook weer onderscheiden in bijzondere en algemene.

Een *profeet in het Oude Testament* is iemand, die van God Zelf onmiddellijk geroepen en gezonden is, om de dwalingen en gebreken te bestraffen, onder bedreiging van straffen en onder aansporing van de mensen om zich te bekeren; om de leer en godsdienst te zuiveren van alle valse inmengselen; om te verklaren en uit te leggen de beloften inzake de Messias, Zijn weldaden en koningschap; om toekomstige dingen te voorzeggen; en tenslotte ook om bepaalde raadslagen aangaande de goede regering mee te delen; terwijl hij Goddelijke en zekere getuigenissen bezit, dat hij in de leer niet dwalen kan.

Een *profeet in het Nieuwe Testament* in *bijzondere* zin is iemand, die van God geroepen en begiftigd is met de gave om te profeteren, d.w.z. om toekomstige dingen te voorzien en te voorzeggen, zoals Paulus, 2 Thess. 2 en 1 Tim. 4; Petrus, blijkens 2 P. 3; Agabus, Hand. 11 : 28 en de discipelen, Hand. 21 : 4, enz.

Een profeet in het Nieuwe Testament, *in het algemeen* gesproken, is iedereen, die de gave bezit om de Schrift te verstaan, en geroepen wordt om de Schriften der Profeten en Apostelen uit te leggen, en om die aan alle mensen en aan ieder persoonlijk op zijn tijd en plaats, tot stichting toe te passen. Zo wordt het woord profeet gebruikt in 1 Kor. 14 : 3-5, en 29.

Het *Hoofd der profeten* is Christus, de Zoon van God, Die door Hem in den beginne, in het paradijs, is verordineerd en gezonden, om het menselijke geslacht Zijn wil te openbaren, de dienst van Zijn Woord en sacramenten in te stellen, en tenslotte om het Evangelie te verkondigen, en Zich in het vlees te openbaren, door middel van Zijn leer, werken en Goddelijke wondertekenen, dat Hij de eeuwige Zoon en het Woord van de eeuwige Vader is, ééns-Wezens met de Vader, de hoogste Leraar der Gemeente, de Auteur van de Evangelische leer, waardoor Hij de Heilige Geest geeft en het geloof ontsteekt in de harten der uitverkorenen, door de Apostelen te zenden en Zich uit het menselijke geslacht een Gemeente te vergaderen, waardoor Hij gehoord, aangeropen en gediend wil worden, Deut. 18 : 15 en 18, Jes. 61 : 1, Matth. 3 : 17 en 17 : 5; Joh. 1 : 18 en 15 : 15; Hebr. 1 : 1.

Dus bestaat het profetisch of leerambt van Christus hierin:

1. Dat Hij de verborgen wil van God, inzake de verlossing van het menselijke geslacht, uit de schoot des Vaders voortbrengen moest, en aan Engelen en mensen openbaren, Joh. 1 : 18: „De eniggeboren Zoon, Die in den schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard”, en Joh. 8 : 26: „De dingen die Ik (nl Christus) van Hem gehoord heb, dezelve spreek Ik tot de wereld.”

2. De Wet uitleggen, verkondigen en van alle vervalsingen zuiveren, Matth. 5-7.

3. De dienst des Evangelies instellen en onderhouden; profeten, apostelen, leraars en andere dienaars der Gemeente verwekken en zenden, en hen voorzien met

gaven, tot hun roeping vereist, Joh. 20 : 21: „Gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook ulieden”; Ef. 4 : 11: „Dezelve heeft gegeven sommigen tot Apostelen en sommigen tot Profeten en sommigen tot Evangelisten en sommigen tot Herders en Leraars”; Luk. 11 : 49: „Waarom ook de Wijsheid Gods zegt: Ik zal Profeten en Apostelen tot hen zenden”, enz.; 21 : 15: „Ik zal u mond en wijsheid geven, welke niet zullen kunnen tegenspreken noch wederstaan, allen die zich tegen u zetten”, en 1 P. 1 : 11: Christus' Geest heeft door de Profeten gesproken.

4. Door de dienst van Hemzelf en van anderen krachtig werken in de harten der uitverkorenen, hun verstand verlichten door het licht des Heiligen Geestes, hen innerlijk leren, en de wil der mensen bewegen tot geloof en gehoorzaamheid aan het Evangelie, Matth. 3 : 11: „Ik (zegt Johannes de Doper) doop u wel met water tot bekering; maar Die na mij komt Die zal u met den Heiligen Geest en met vuur dopen.” Luk. 24 : 45: „Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden.” Ef. 5 : 25v.: Christus heeft „Zichzelf voor haar overgegeven; opdat Hij haar heiligen zoude, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord.” Marc. 16 : 20: „En zij uitgegaan zijnde, predikten overal, en de Heere wrocht mede en bevestigde het Woord door tekenen, die daarop volgden.” Hand. 16 : 14: „En een zekere vrouw, met name Lydia, die God diende, hoorde ons, welker hart de Heere heeft geopend, dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd.” En Hand. 14 : 3: „Vrijmoediglijk sprekende in den Heere, Die getuigenis gaf aan den Woorde Zijner genade en gaf, dat tekenen en wonderen geschieden door hun handen.”

Kortom: *Christus is onze Profet*, omdat Hij:

1. ons de verborgen wil van God heeft geopenbaard, het Evangelie voortbrengende uit de schoot des Vaders.
2. Hij is de Auteur en Onderhouder van de kerkedienst.
3. Hij is krachtig werkende door de dienst van Hemzelf en van anderen.

Deze drie dingen heeft Hij van het ontstaan der Gemeente af gedaan, en zal ze door Zijn autoriteit en macht blijven doen tot aan het einde der wereld; waarom Hij ook in de Schrift het Woord en de Wijsheid des Vaders genoemd wordt.

Zo is het nu uit dit alles openbaar, welk een groot onderscheid er is tussen Hem en andere profeten. Want:

- (1) Christus is de Zoon van God en de Heere van allen. De andere profeten zijn alleen mensen en dienstknechten.
- (2) Christus brengt het Woord uit de schoot des Vaders, zonder middel van een ander; Hij komt te voorschijn als een Gezant en Bode van de Vader, tot de mensen afgezonden; daarom is Hij het Hoofd der profeten. De anderen worden door Hem geroepen, en zij ontvangen van Hem de gave der profetie.
- (3) Christus is de Wijsheid des Vaders, ook naar Zijn mensheid, en overtreft als zodanig alle anderen in gaven.
- (4) Christus is de Auteur van de leer en dienst; de anderen niet.
- (5) Christus werkt krachtig door Zijn eigen en anderer stem; Hij schenkt de Heilige Geest, Hij wederbaart de uitverkorenen. De anderen zijn slechts instrumenten en medewerkers van Christus.
- (6) Christus' leer is duidelijker en overvloediger dan die van Mozes en van andere profeten in het Oude Testament.
- (7) Tenslotte heeft Christus ook autoriteit en macht om van Zichzelf te leren; de anderen hebben het van Christus. Wij geloven de woorden van Christus om Hemzelf, maar die van de anderen, omdat Christus door

(middel van) hen spreekt, Hebr. 1 : 1 en 3 : 3; Joh. 1 : 16 en 16 : 14, Matth. 17 : 5, en Marc. 10 : 7.

3. *Wat het priesterambt van Christus inhoudt.*

Een priester *in het algemeen* is iemand, die van God verordend is om offeranden op te offeren, te bidden en anderen te onderwijzen.

Een priester is Of een voorbeeldende Of Eén, Die voorafgebeeld is. Een *voorbeeldende* priester is iemand, van God verordend om voorbeeldende offeranden te offeren, en om voor zichzelf en voor anderen te bidden, ook om het volk te leren aangaande Gods wil en inzake de Messias. Zó waren alle priesters van het Oude Testament. Onder hen was er één opper- of Hogepriester, die als het voornaamste voorbeeld van de Messias jaarlijks eenmaal alléén inging met een zeer heerlijk kleet, in het Heilige der Heiligen, met bloed en reukwerk, om voor zichzelf en voor het volk te bidden, en om met God te spreken, Hebr. 9 : 7. De anderen waren onderpriesters, geordend tot de verdere dienst van God.

Tegenwerping. Als het ook het ambt der priesters was om te leren, waarin waren zij dan van de profeten onderscheiden?

Antwoord. Hoewel hun allen tezamen het leerambt bevolen was, toch waren zij onderling op verschillende wijze onderscheiden.

1. De profeten werden door God Zelf onmiddellijk verwekt uit alle geslachten. De priesters werden in de middellijke weg, alleen uit het geslacht Levi geordend.
2. De profeten leerden extraordinair, maar de priesters hadden een gewone dienst te vervullen.
3. De profeten ontvingen de leer onmiddellijk van God Zelf. De priesters leerden die uit de Wet.
4. De profeten hadden Goddelijke getuigenissen, dat ze niet dwaalden; de priesters konden dwalen en dwaalden ook menigmaal in de leer, door van de Wet af te wijken, en werden daarom door de profeten bestraft.

De *voorgebeelde Priester* is de Zoon van God, verordineerd van de Vader, en gezalfd met de Heilige Geest, opdat Hij de menselijke natuur aangenomen hebbende, de raad van God inzake de verlossing zou openbaren, en Zichzelf zou opofferen tot een Zoenoffer voor de zonden. van het menselijke geslacht, en door Zijn voorbeding voor de uitverkorenen de vergeving der zonden, de gerechtigheid en het eeuwige leven zou verkrijgen en hun meedelen; daarbij bezat Hij getuigenis, dat Hij van de Vader stellig verhoord zou worden en macht bezat om Zijn gemeente te verzamelen en te heiligen, Ps. 110 : 4, Hebr. 5 : 6 en 20; 7 : 17.

Zo is dus het priesterambt van Christus:

1. de mensen inzake God te onderwijzen, en wel op een andere manier dan de andere priesters deden; d.w.z. niet alleen uitwendig door het Woord, maar ook innerlijk in het hart door de Heilige Geest.
2. Zichzelf op te offeren tot een Slachtoffer voor de zonden der uitverkorenen.
3. Voor de gemeente te bidden, en steeds in de hemel bij de Vader een Voorspraak voor ons te zijn, of Hij ons in genade wil aannemen omwille van Zijn voorbeding, en om de eeuwige kracht en het vermogen van Zijn offerande; daar Hij de belofte had, dat Hij verhoord zal worden in alles, wat Hij begeert.
4. Zijn offerande aan degenen toeëigenen, voor wie Hij bidt, d.w.z. de gelovigen in genade aannemen, en bewerken, dat de Vader hen ook aanneemt; en ten laatste krachtig in ons hart het geloof werken, waardoor wij Zijn verdiensten omhelzen; en ons door de Heilige Geest te wederbaren tot een nieuw, ja tot het eeuwige

leven.

Hieruit is het nu duidelijk, hoe Christus van de andere priesters onderscheiden is. Want:

1. de anderen leren alleen met de uiterlijke stem; Christus daarentegen leert ook met innerlijke bekrachtiging van de Heilige Geest
2. De anderen bidden alleen hier op aarde voor het volk, en niet voortdurend, en ook verkrijgen zij niet steeds, wat zij begeren. Christus bad hier op aarde voor de Zijnen, en bidt ook nu nog voor hen in de hemel, ja tot in eeuwigheid, en Hij wordt in alles verhoord.
3. De anderen kunnen Christus' weldaden voor niemand verdienen of ze hun toeëigenen. Christus verdient niet alleen, maar past ook de uitverkorenen de gerechtigheid en het eeuwige leven toe.
4. De anderen offeren voor de zonden van zichzelf en van anderen, en zij offeren niet zichzelf, maar andere offers; maar Christus heeft niet voor Zijn eigen, maar voor onze zonden Zichzelf door de eeuwige Geest Gode onstraffelijk opgeofferd, Hebr. 9 : 4.

4. *Wat het koninklijk ambt van Christus is.*

Een koning is iemand, door God geordend om over een volk alleen de heerschappij te voeren, en het volgens eerlijke wetten te besturen; voorzien met macht, om de goeden te belonen en de kwaden te straffen, zijn onderdanen tegen de vijanden te beschermen, zonder zelf een ander als heer boven zich te hebben.

Christus, *de Koning der koningen*, is door God Zelf onmiddellijk verordineerd, opdat Hij de gemeente, door Zijn bloed verkregen, zou verzamelen, regeren door Zijn Woord en Geest, en tegen alle lichamelijke en geestelijke vijanden beschermen, en tenslotte met eeuwige beloningen te vereren. en de vijanden in de eeuwige straffen te werpen, Openb. 19 : 13 en 16: „En Zijn naam wordt genaamd het Woord Gods. En Hij heeft op Zijn kleed en op Zijn dij dezen Naam geschreven: Koning der koningen en Heere der heren”; vgl. ook Ps. 2 : 6, Zach. 9 : 9, Luk. 1 : 32 en Hebr. 1 : 8.

Zo is het dus Christus' koninklijk ambt:

1. De Gemeente te regeren door Zijn Geest en Woord, d.w.z. niet alleen in Zijn Woord ons te kennen geven wat wij doen moeten, maar ons ook kracht verlenen om het te kunnen doen.
2. Ons beschermen tegen de uiterlijke en innerlijke vijanden, enerzijds door ons met Zijn vermogen te beschutten, en anderzijds door ons met Zijn Heilige Geest te ondersteunen, ten einde alle aanvallen te kunnen weerstaan.
3. De Gemeente versieren met gaven en heerlijkheid, en tenslotte haar_van alle kwaad verlossen, maar de vijanden overwinnen en door Zijn macht bedwingen, en na hen tenslotte totaal overwonnen te hebben, ze tot de eeuwige straffen verdoemen.

Over de naam, waardigheid en ambten van de Christenen.

Vraag 32: Maar waarom wordt gij een Christen genaamd^a)?

Antwoord: Omdat ik door het geloof een lidmaat van Christus b), en also Zijner zalving deelachtig ben c), opdat ik Zijn naam belijde d), en mijzelf Hem tot een levend dankoffer offere^e), en met een vrij en goed geweten in dit leven tegen de zonde en de duivel strijde, en hiernamaals in eeuwigheid met Hem over alle schepselen regere f).

1. Hand. 11 : 26; 26 : 28, 1 P. 4 : 16.
2. 1 Kor. 6 : 15; 12 : 12, Ef. 5 : 30.
3. Jes. 59 : 21, Joël 2 : 28, Hand. 2 : 17, 1 Joh. 2 : 20 en 27; 3 : 24; 4 : 13.
4. Matth. 10 : 37 en 33, Luk. 12 : 8v., Mark. 8 : 38, Luk. 9 : 26.
5. Rom. 12 : 1, Openb. 1 : 6; 5 : 10, 1 P. 2 : 5 en 9, Hebr. 13 : 16.
6. 1 Tim. 1 : 18v., 2 Tim. 2 : 12; 4 : 7v., Rom. 6 : 12v., Luk. 22 : 28-30, Openb. 1 : 6; 2 : 26; 3 : 21.

Verklaring van Vraag 32.

In deze vraag wordt niet alleen de naam, maar voornamelijk de waardigheid en vertroosting, d.w.z. de gemeenschap der christenen mét Christus, als leden met hun Hoofd, en het ambt der christenen behandeld.

De naam „Christenen” werd het eerst gebruikt voor de volgelingen van Christus' leer, in de tijd van de Apostelen (krachtens Goddelijke openbaring) te Antiochië, waar zij te voren „broeders” en „discipelen” genoemd waren, Hand. 11 : 26.

Het woord „christen” komt van *Christus*, en betekent iemand, die aan de Gezalfde of aan de zalving deel heeft, d.w.z. die een discipel van Christus is, de leer en het leven van Christus navolgt; die Hem ingeplant zijnde, met Hem gemeenschap heeft door het geloof. In het algemeen wordt hij een *christen* genoemd, die zich voor een discipel van Christus uitgeeft en zich naar Christus laat noemen, hetzij hij dit waarachtig of geveinsd doet. Deze naam wordt niet slechts in de Heilige Schrift gevonden, zoals in Hand. 26 : 28 en 1 Petr. 4 : 16, maar ook bij heidense schrijvers, zoals Suetonius, Tacitus, Plinius en anderen.

Daarom zijn er tweeërlei christenen. Sommigen zijn schijnchristenen; maar geen waarachtige; zoals b.v. de geveinsde huichelaars, die gedoopt zijn en het christelijke geloof met de mond belijden en in de uiterlijke vergadering der geroepenen verkeren, maar zonder boetvaardigheid en geloof.

Anderen zijn *ware* christenen, die gedoopt zijn en het Christelijk geloof niet alleen met de mond belijden, maar het ook uit hun boetvaardigheid en werken tonen, en daarom ook door het geloof waarachtige leden van Christus zijn en aan Zijn zalving deel hebben. Alle ware christenen moeten zich ook in het openbaar christen betonen, volgens Christus' bevel in Matth. 5 : 16: „Laat uw licht also schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien”, en Jak. 2 : 18: „Toon mij uw geloof uit uw werken.”

Intussen zijn het niet allen ware christenen, die zich daarvoor openlijk uitgeven. „Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren”, Matth. 20 : 16; en Christus zal tot de geveinsden zeggen: „Ik heb u nooit gekend”, Matth. 7 : 23. Nu

wordt hier niet gehandeld over de geveinsden of naamchristenen, maar over de ware en oprechte christenen.

Zo wordt er dan gevraagd, *waarom wij christenen genoemd* worden, en niet, waarom wij slechts alleen die naam dragen. (Want het is duidelijk, dat wij zo naar Christus genoemd worden), maar waarom wij, die in de Naam van Christus gedoopt zijn en in Hem geloven, christenen, d.w.z. gezalfden genoemd worden; en welke troost, waardigheid en verplichting deze naam voor ons meebrengt.

De oorzaken waarom wij zo heten, worden in het antwoord aangewezen tweeërlei te zijn, n.l.

A. de inlijving in Christus door het geloof, en

B. het genieten van Christus' zalving. Uit het eerste vloeit het tweede voort.

B. Van de eerste oorzaak wordt in de Catechismus gezegd: „Omdat ik door het geloof een lidmaat van Christus ben.” Een lidmaat van Christus worden, betekent: Hem ingeplant te zijn door dezelfde Heilige Geest, Die in Hem en in ons woont, en door Hem versierd te worden met dezelfde gerechtigheid en hetzelfde eeuwige leven, dat in Hem is. En aangezien deze gerechtigheid in dit leven onvolmaakt is, dient men Gode te behagen vanwege Zijn gerechtigheid, die ons door het geloof toegerekend wordt. Van deze onze gemeenschap en vereniging met Christus, als van de leden met het hoofd (door welk beeld de Schrift deze zaak doorgaans verklaart) spreken de volgende teksten, Rom. 12 : 5: „Alzo zijn wij velen één lichaam in Christus”; 1 Kor. 6 : 15: „Weet gij niet dat uw lichamen Christus' leden zijn?”, en vers 17: „Die den Heere aanhangt, is één geest met Hem”; zo ook 1 Kor. 12 : 12; Ef. 4 : 15v.: „Maar (opdat wij) de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem Die het Hoofd is, namelijk Christus; uit Welken het gehele lichaam bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt zijnde, door alle voegselen der toebrenging, naar de werking van een iegelijk deel in zijn mate, den wasdom des lichaams bekomt, tot zijns zelfs opbouwning in de liefde.”

Christus is op drieërlei wijze het *Hoofd*.

1. Vanwege de grootst mogelijke volmaaktheid, die er in Hem is. Want Hij is God en Mens, Die alle andere schepselen in persoon en gaven overtreft, Kol. 2 : 9: „Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk.” Alleen Hij doopt met de Heilige Geest, Matth. 3 : 11.

2. Vanwege Zijn ontzag, heerlijkheid en majesteit, waardoor Hij Zich betoont de Koning, Heere en Erfgenaam van alle dingen te zijn, ook in Zijn (thans) aangenomen verheerlijkte natuur. Want zoals God dóór Hem alle dingen geschapen heeft, zo heeft Hij Hem ook gemaakt tot een Erfgenaam van alle dingen, en tot een Regeerder van Zijn huis, hetwelk is Zijn gemeente, lib. 1 : 2 en 3 : 6. 3. Vanwege Zijn ambt. Hij is de Verlosser en Heiligmaker der Gemeente, en over allen gesteld, die Hij regeert en levend maakt, zoals het hoofd het gehele lichaam regeert en levend maakt.

Wij worden ook op drieërlei wijze *lidmaten* van Christus genoemd.

1. Omdat wij door het geloof en de Geest zó aan Hem gehecht, en ook onderling zó aan elkaar verbonden zijn, als de leden aan het hoofd, en die weer onderling aan elkaar, Ef. 3 : 17: „Opdat Christus door het geloof in uw harten wone.”

2. Omdat wij Christus zo ingeplant zijnde, door Hem levend gemaakt en geregeerd worden, en uit Hem, als uit een fontein, alle goederen scheppen. Ook hebben wij geen blijvend leven in ons, tenzij wij in Hem blijven; zoals de leden, wanneer zij van het hoofd afgescheiden worden, niet in leven blijven, Joh. 15 : 6: „Zo iemand in Mij niet blijft, die is buiten geworpen gelijkerwijs de rank en

is verdord.”

3. Omdat zoals de leden van het lichaam verschillende krachten en functies hebben, en toch alle werkingen van alle leden zich uitstrekken tot onderhouding van het lichaam: zo hebben de lidmaten van Christus ook verschillende gaven, doch al deze gaven worden hun gegeven tot stichting van het lichaam, d.w.z. van de Gemeente, Rom. 12 : 4-6: „Want gelijk wij in één lichaam vele leden hebben, en, de leden alle niet dezelfde werking hebben; alzo zijn wij velen één lichaam in Christus, maar elkeen zijn wij elkanders leden. Hebbende nu verscheidene gaven, naar de genade die ons gegeven is,” enz.

Deze *overeenkomst* van het beeld met de zaak zelf, is zeer duidelijk en gepast. Want

1. zoals alle leden één hoofd hebben, waarmee zij tezamen gevoegd zijn door de zenuwen en onderling samenhangen, en wanneer het leven, de bewegingen en het gevoel door het ganse lichaam verbreid worden: zó is Christus het enige Hoofd der gemeente, met Wie alle gelovigen als lidmaten door de Heilige Geest samengevoegd, onderling door de liefde samengroeien tot één lichaam, en uit welk Hoofd de levendmakende Geest verspreid wordt in alle leden, opdat zij door die Geest levend gemaakt en geregeerd worden.

2. Zoals in het lichaam verschillende leden en ook verschillende functies der leden zijn, en er toch maar één leven al de leden beweegt, zo zijn in het lichaam der Gemeente verscheidene leden en gaven, maar alleen één Geest, door Wiens kracht elk lid zijn werk volbrengt en zijn functie vervult.

3. Tenslotte: zoals het hoofd gesteld is op de hoogste plaats van het lichaam, als een woonstede van alle uiterlijke en inwendige zintuigen, en als een fontein des levens, zó heeft ook Christus de hoogste plaats in de Gemeente vanwege Zijn volmaaktheid, waardigheid en ambt, als Die den Geest heeft zonder mate, en uit Wiens volheid, als uit een onuitputtelijke fontein van alle mogelijke goederen, wij allen ontvangen. Maar in de lidmaten zijn bepaalde maten der gaven, die van Christus als het Hoofd, in hen uitgestort worden.

B. De andere oorzaak, waarom wij christenen genoemd worden, is: „omdat wij door het geloof de zalving van Christus deelachtig zijn.” Dit leert de overeenstemming van dezelfde namen. Want Christus betekent Gezalfde, en een christen heeft aan de Gezalfde of aan de zalving deel. Wij heten dus christenen, omdat wij ook mét Christus gezalfd zijn, of omdat wij aan Zijn zalving gemeenschap hebben.

Nu zou u kunnen vragen, wat deze *onze zalving* dan betekent.

Antwoord. Christus' zalving (zoals al eerder uiteengezet werd) betekent twee dingen: de verordining tot het ambt van Gezalfde, én de mededeling van de Heilige Geest; óf: 1. het ambt, en 2. de gaven.

Aan deze beide zalvingen geeft Christus ons deel.

Ten eerste: *Zijn ambt*. Want Hij maakt ons tot profeten, priesters en koningen, zoals er staat in 1 P. 2 : 9: „Gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht”; Openb. 1 : 6: „Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijnen Vader”, en 5 : 9v.: „Gij zijt geslacht en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht en taal en volk en natie; en Gij hebt ons onzen God

gemaakt tot koningen en priesteren; en wij zullen als koningen heersen op de aarde.”

Ten tweede maakt Hij ons ook *Zijn gaven deelachtig*. Want Hij geeft ons door het geloof niet alleen deel aan Zijn weldaden, maar stort ook over ons, Zijn lidmaten, verscheidene gaven van Zijn Geest uit; en Zijn Geest zit niet stil, maar werkt dezelfde gaven in ons, als Hij in Hem (n.l. Jezus Christus) werkt; echter zó, dat Hij alleen méér gaven heeft dan wij allen tezamen, en dan veel volmaakter en heerlijker (dan bij ons). Vgl. 1 Joh. 2 : 20: „Doch gij hebt de zalving van den Heilige en gij weet alle dingen”; 1 Kor. 12 : 7: „Een iegelijk wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen oorbaar is”¹⁾, en Rom. 8 : 11: „Indien de Geest Desgenen Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijnen Geest, Die in u woont.”

„Opdat ik Zijn Naam belijde”, enz.

De gemeenschap of genieting van Christus' zalving wordt verklaard, op welke manier en hoe wij profeten, priesters en koningen zijn.

Ten eerste maakt Christus ons Zijn profetisch ambt en waardigheid deelachtig, als Hijzelf ons profeteert, d.w.z. *als Hij ons door Zijn Woord en Geest krachtig onderwijst*; en vervolgens maakt, dat ook wij profeteren, d.w.z., dat wij Zijn Naam belijden en groot maken. Dit is ons profetisch ambt: God en Zijn wil waarachtig kennen, en Hem daarna getrouw en standvastig ten overstaan van de wereld belijden, opdat Hij door ons geprezen worde, en velen tot Christus geleid worden.

Wij zijn dus profeten: 1. omdat wij de wil van God kennen; 2, omdat wij die trouw, onversaagd en standvastig belijden, Hand. 2 : 17: „Uwe zonen en uw dochters zullen profeteren”, en Matth. 10 : 32: „Een iegelijk dan, die Mij belijden zal voor de mensen, dien zal Ik ook belijden voor Mijnen Vader, Die in de hemelen is.”

Het onderscheid tussen Christus' profetisch ambt en het onze bestaat hierin:

Ten eerste: *Dat Hij de Geest heeft zonder mate*, en de Auteur is van alle profetieën. Maar wij hebben slechts enkele gaven, n.l. der kennis, der wijsheid en der profetie; en deze gaven hebben wij van Hem. Dat Hij krachtdadig onderwijst, en door de Heilige Geest de harten buigt; maar wij zijn alleen maar uiterlijke instrumenten.

Ten tweede. Hij maakt ons ook Zijn *priesterlijk* ambt en waardigheid deelachtig, wanneer Hij Zichzelf voor ons heiligt, Joh. 17, en ons ook tot priesters maakt, Openb. 1, die Gode de offeranden der dankbaarheid en des lofs opofferen.

Dit is dus onze priesterlijke waardigheid en ambt:

1. Anderen te leren, en de kennis van de ware God bij anderen verbreiden, Luk. 22 : 32: „En gij, als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders.”
2. Wanneer wij God dan recht kennen, Hem ook aanroepen.
3. God dienen en Hem dankoffers toebrengen, bestaande in:
 1. onszelf, door de oude mens te doden, onze leden Gode tot wapenen der gerechtigheid te stellen, en Hem uiterlijk en innerlijk een ware gehoorzaamheid te bewijzen, Rom. 6 ; 13 en 12 : 1.
 2. Onze gebeden, Hebr. 13 : 15: „Laat ons dan door Hem altijd Gode opofferen een offerande des lofs, dat is, de vrucht der lippen die Zijnen Naam belijden.”
 3. De aalmoezen, Hand. 10 : 4: „Uwe gebeden en uw aalmoezen zijn tot gedachtenis opgekomen voor God”, en Hebr. 13 : 16: „Vergeet de weldadigheid en

de mededeelzaamheid niet; want aan zodanige offeranden heeft God een welbehagen"; Fil. 4 : 18.

4. De belijdenis des Evangelies, Rom. 15 : 16: „Het Evangelie Gods bedienende, opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door den Heiligen Geest.”

5. Het kruis en tegenspoed, die ons van Godswege wordt toegezonden, geduldig verdragen, Fil. 2 : 17: „Indien ik ook tot een drankoffer geofferd worde over de offerande en bediening uws geloofs, zo verblijde ik mij en verblijde mij met u allen”, en 2 Tim. 4 : 6: „Want ik word nu tot een drankoffer geofferd en de tijd mijner ontbinding is aanstaande.” Dit priesterambt deelt ons Christus mede, ten dele wanneer Hij in ons bewerkt, dat wij deze dankoffers Gode kunnen opofferen; ten dele wanneer Hij teweegbrengt, dat ze Gode aangenaam zijn, immers geheiligd door Zijn offerande.

Hieruit laat zich nu licht verstaan, dat Christus' priesterambt en offeranden en de onze zeer veel onderling verschillen.

Want:

1. Christus' offerande is zowel een zoen- als een dankoffer, terwijl onze offeranden alleen dankoffers zijn. De Vaderen onder het Oude Testament offerden ook dankoffers (want deze offers moeten steeds in de Gemeente aanwezig zijn, van het begin tot het einde toe), en bovendien ook nog andere voorbeeldende offeranden. Maar niet een van onze offers is voorbeeldende, ja zelfs de offerande van Christus Zelf was dat niet. (Want Hij heeft geen voorbeeldende, maar een voorgebeelde offerande, die de zaak zelf was, geofferd; zoals Hij ook niet een voorbeeldende, maar een voorgebeelde Priester was). Maar onze offers zijn dankoffers.

2. Christus' offerande is volmaakt, maar de onze is onvolmaakt, en met veel zonden besmet.

3. Christus' offerande verdient bij God, en bezit veel kracht om haar eigen waardigheid. De onze verdienen niets, noch behagen ze God om haarzelf, maar alleen om Christus' offerande, waardoor de onze geheiligd worden.

Ten derde. *Christus maakt ons Zijn koninkrijk deelachtig*, als Hij ons Zijn overwinning schenkt, 1 Kor. 15; en als Hij ons maakt tot gebieders over alle schepselen, overwinnaars van de vijanden, en medegenoten van Zijn heerlijkheid, Openb. 3 : 21: „Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijnen troon”; Luk. 22 : 30: Opdat gij „zit op tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls.”

Onze *koninklijke* waardigheid is van deze aard:

1. Dat wij in Christus gebieders zijn over alle schepselen, 1 Kor. 3 : 21: „Alles is uwe.”

2. Dat wij door het geloof in dit leven tegen de zonde, de duivel en de wereld met een vrije en goede consciëntie strijden en overwinnen, 1 Tim. 1 : 18v.: Dat gij „den goeden strijd strijdt; houdende het geloof en een goede consciëntie.” Lansbergen noemt verder: Rom. 6 : 12: „Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden deszelven lichaams”; Ef. 4 : 27: „En geeft den duivel geen plaats”, en 6 : 11: „Doet

243

aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels”; 2 Petr. 5 : 9: „Wederstaat” den duivel, „vast zijnde in het geloof.” In deze strijd moeten wij - zoals de Catechismus het uitdrukt - met een vrije en goede consciëntie strijden. Onze consciëntie is vrij, wanneer wij ons alleen aan Christus, ons Hoofd en enige Koning houden, en weten, dat wij door Hem bevrijd, aan

niemand anders dan aan Hem verbonden zijn, en dat ook niemand over ons macht of geweld bezit. Met een goede consciëntie strijden wij, wanneer ons gemoed en hart zuiver en oprecht, met een reine ijver, zonder geveinsdheid voor God staat. Wanneer dit geschiedt, behouden wij het geloof, vgl. 1 Joh. 5 : 4: „En dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof”, terwijl wij anders, wanneer wij „een goede consciëntie verstoten”, „van het geloof schipbreuk” moeten lijden, 1 Tim. 1 : 19.

3. Dat wij door de kracht van Christus tenslotte over al onze vijanden triomferen, en met Hem in heerlijkheid voor eeuwig regeren zullen, 2 Tim. 2 : 12: „Indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen”; Matth. 25 : 34: „Beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld”; Luk. 22 : 28-30: „En gij zijt degenen, die met Mij steeds gebleven zijt in mijn verzoeking. En Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijkewijs Mijn Vader dat Mij verordineerd heeft; opdat gij eet en drinkt aan mijn tafel in Mijn Koninkrijk en zit op tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls”, en 2 Tim. 4 : 7v.: „Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden: voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen die zijn verschijning liefgehad hebben.”

Kortom, ons koninklijk ambt is, om door het geloof de duivel te overwinnen, en door datzelfde geloof het eeuwige leven en heerlijkheid te verkrijgen. Wij zijn dus koningen, 1. om de overwinning op onze vijanden; 2. om de eeuwige gelukzaligheid en heerlijkheid.

Er bestaat ook *een onderscheid tussen het rijk van Christus en het onze.*

1. Het Koninkrijk van Christus komt Hem erfelijk toe, omdat Hij de natuurlijke Zoon van God is; doch ons door het recht van aanneming tot kinderen, Hebr. 3 : 6: Christus is „als de Zoon over Zijn eigen huis” gesteld; en 1 : 2: „Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles.”

2. Hij is een Koning over alle schepselen, en inzonderheid over Zijn gemeente. Wij zijn geen koningen en heren over de Engelen of over de gemeente, maar alleen over de andere schepselen, ook over de goddelozen en de duivelen. Want wij zullen de goddelozen en de boze engelen (ver)oordelen, d.w.z. wij zullen het oordeel van Christus in alles goedkeuren en a.h.w. onderschrijven, Matth. 19 : 28: „Gij zult ook zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls”; 1 Kor. 6 : 2: „Weet gij niet dat de heiligen de wereld oordelen zullen?” Dus liegt de paus van Rome, als hij beweert, dat hij het hoofd en de koning der gemeente is.

3. Hij overwint de vijanden door Zijn eigen macht, maar wij door en, in Hem, d.w.z. door Zijn genade en hulp, Joh. 16 : 33: „Maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen.”

4. Hij regeert de gemeente met de scepter van Zijn Geest en Woord, door de harten te bewegen en in ons het verloren beeld Gods weer te herstellen. Wij kunnen de Heilige Geest niet geven, maar zijn slechts dienaars van de uiterlijke stem en ceremoniën; zoals Johannes de Doper van zichzelf en Christus getuigt, Matth. 3 : 11: „Ik doop u wel met water; maar Die na mij komt, Die zal u dopen met den Heiligen Geest en met vuur”; 1 Kor. 3 : 5: „Wie is dan Paulus en wie is Apollos, anders dan dienaars door welke gij geloofd hebt, en dat gelijk de Heere aan een iegelijk gegeven heeft?”

Welnu, wat betekent het te geloven in Jezus Christus?

Het betekent niet alleen te geloven in de Zaligmaker, maar ook in déze Zaligmaker, Die de Christus is, geboren uit de maagd Maria: een waarachtig Mens, Die verklaard is de Zoon van God te zijn, de beloofde Messias, de hoogste Profet, Priester en Koning der gemeente; maar ook te geloven, dat Hij dat voor mij en u is, door ons Zijn waardigheid, ambt en gaven deelachtig te maken, enz.

Deze leer is ons zeer nuttig

1. Tot *onze vertroosting*, dat wij door het geloof Christus ingeplant zijn, zoals de leden het hoofd, opdat wij steeds door Hem gedragen, geregeerd en levend gemaakt mogen worden; dat Hij ook door de mededeling van Zijn zalving ons Gode Zijn Vader gemaakt heeft tot profeten, priesters en koningen. Dit is voorwaar een onuitsprekelijke hoogheid voor de christenen.

2. Tot *onze vermaning*.

Lansbergen. Opdat wij een leven mogen leiden, dat met onze naam overeenkomt, en opdat wij niets doen, dat de heerlijkheid van zo'n voortreffelijke Naam onbetamelijk is. Want het is niet voldoende, dat wij christenen genoemd worden, maar wij moeten metterdaad betonen, dat wij christen zijn. Daarom, aangezien wij allen tezamen leraars en profeten Gods zijn: Laat ons Hem dan toch altijd prijzen en grootmaken; en aangezien wij ook priesters zijn, zo laat ons dan onszelf geheel en al aan Hem opofferen tot een levend dankoffer. Aangezien wij koningen zijn, zo laat ons dapper strijden tegen onze vijanden, opdat wij ook met Hem mogen regeren.

Tegenwerping. Wanneer Christus onderwijs schenkt, op welke wijze wij christenen zijn en zalig worden, dan voegt Hij bij het geloof ook de Doop. Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden (Marc. 16 : 16). Dus behoort er dan ook in de Catechismus bij te staan, dat wij christenen zijn, omdat wij ook in Zijn Naam gedoopt zijn.

Antwoord. In de Catechismus wordt niet gevraagd: „Waarom *zijt* gij een christen?” maar: „Waarom wordt gij een christen *genaamd*?” En dit zijn onderscheiden vragen. Want de eerste vraag heeft betrekking op de oorzaak van het christendom, n.l., om welke reden iemand een christen is of wordt; d.w.z. waarom hij tot de uiterlijke gemeenschap der christenen behoort. En daarvan is de oorzaak het geloof, maar ook de Doop in de Naam van Christus, volgens Zijn eigen woorden (Marc. 16 : 16): „Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.” Maar de tweede vraag gaat erover, waar de naam christenen vandaan komt; waarom wij, die geloven en gedoopt zijn in de Naam van Christus en die nu in de gemeenschap der christenen zijn opgenomen, christenen, d.w.z. *gezalften* genoemd worden.

Waarom niet liever broeders of discipelen? zoals te voren. Waarom niet *Jezuieten*, zoals enige nieuwe monniken willen genoemd worden, verzakers van de Naam van Christus en afvalligen van het geloof en van de gemeente der christenen. Op deze vraag behoort men voorzeker niet anders te antwoorden, dan dat de gelovigen lidmaten zijn van Christus, d.w.z. de Gezalftde, uit Wie (als uit het Hoofd) de zalving, d.w.z. de genade des Heiligen Geestes, in hen nederdaalt, zodat zij door Zijn profetisch, priesterlijk en koninklijk ambt geleerd, verlost, geregeerd en beschermd, ook zelf profeten, priesters en koningen worden, die Zijn Naam groot mogen maken; zichzelf Gode tot een levende offerande opofferen, en door Zijn kracht tegen de zonde en de wereld dapper strijden, enz. Deze gemeenschap en genieting van Christus' zalving is de ware oorzaak en betekenis van de naam christenen. Dus heeft de Catechismus zeer juist op deze vraag geantwoord.

Aanhoudend bezwaar 1. Het geloof is onzichtbaar. Dus is het niet juist uitgedrukt, dat wij om het geloof christenen genoemd worden.

Antwoord.

1. Dat zegt de Catechismus ook niet, maar wel dat de gelovigen de christennaam dragen, omdat zij Christus ingeplant en Zijn zalving deelachtig gemaakt zijn, en dat: dóór het geloof; ja, dat zij tot dat doel deze naam dragen, om daardoor aan de gemeenschap herinnerd te worden, die zij aan Christus' zalving hebben, als aan een bijzonder hoog en uitnemend voorrecht.

2. Hoewel het geloof in zichzelf onzichtbaar is, moet het toch door de belijdenis en vruchten naar buiten gekend worden. En wie het geloof in Christus met de mond belijdt en met zijn leven betoont, die wordt met reden een christen genoemd.

Aanhoudend bezwaar 2. Er zijn er velen, die de christennaam dragen en toch niet in Christus geloven. Dus maakt het geloof in Christus iemand nog niet tot een christen.

Antwoord. Die totaal van het Christelijk geloof vervreemd zijn of die het loochenen - zoals Joden, Turken, afvalligen enz. - zij kunnen in geen geval christenen heten. Maar huichelaars, die alleen uiterlijk met de mond, hun geloof in Christus belijden en niet innerlijk met het hart geloven, die hebben wel de naam van christen, maar niet in de dadelijkheid, doch alleen toevallig, n.l. volgens de opvatting van de mensen, die zich door hun veinzerij laten bedriegen.

Aanhoudend bezwaar 3. Wanneer een Jood of Turk tot bekering komt, dan wordt hij toch nog geen christen genoemd - al gelooft hij wel in de Naam van Christus - zolang hij niet gedoopt is. Dus is het geloof niet de oorzaak van de christennaam.

Antwoord. Wij geven niet toe, dat niemand christen genoemd mag worden, zolang hij niet gedoopt is,

1. Want het geloof is genoegzaam tot de zaligheid, wanneer men de Doop nog niet ontvangen kon. En in het Nieuwe Testament wordt niemand zalig, dan wie een christen, d.w.z. een lidmaat van Christus is; want buiten Christus is er geen zaligheid.

2. De moordenaar aan het kruis, keizer Valentinianus, de kinderen der gelovigen, ja alle gelovigen, die ongedoopt sterven - zonder echter die Doop moedwillig na te laten of te versmaden - zijn lidmaten van Christus, en derhalve ook christenen.

Aanhoudend bezwaar 4. Als iemand ook zonder de Doop christen zijn kan, heeft een christen de Doop niet meer nodig.

Antwoord.

1. Als wij zeggen dat zij die in Christus geloven, ook zonder Doop christenen, d.w.z. lidmaten van Christus en van Zijn gemeente zijn kunnen, dan moet men dit niet in het algemeen opvatten, maar alleen voor het geval nemen, dat men de Doop niet ontvangen kan. Hieruit volgt dus niet, dat daarom de Doop voor de christenen niet nodig is. Evenmin als het een juiste conclusie is, als men zou willen stellen: de mens kan zonder brood leven, volgens Deut. 8 : 3; dus heeft het menselijke leven geen brood nodig.

2. De christenen behoeven de Doop niet als een zaak, die absoluut ter zaligheid vereist wordt; en toch hebben ze die nodig, als een zaak die tot hun troost en zaligheid dient, onder de voorwaarde, dat men ze ontvangen kan.